

Bogár László:

Már régen kitört volna globális polgárháború, ha...

A szociális-liberális ellenzék bármilyen formációjának visszatérése ugyanis a nemzetállam végső összeomlását, és a lepusztulási lejtőn való sülyedésünk felgyorsulását hozná magával. A 2014-es választás legfőbb téje tehát az, hogy 2009 őszével szemben 2013 őszén ki tudjuk-e kényszeríteni a politikai uralmi elitből az erről szóló őszinte vitákat.

Van abban valami különös és borzongató, hogy éppen az első világháború kitörésének századik évfordulóján lesznek a következő választások. Valójában ez volt a 20. század "harmincéves" háborújának kezdete (1914-1945), amely a 17. század harmincéves háborújához hasonlóan, időnként "szünetet" tartott ugyan, de végig ugyanarról a konfliktusról szólt. Az európai történelem két harmincéves háborúja ugyanis egy-egy létmódváltás határát jelzi.

Az emberiség eddigi története három létmóddal írható le. Az ember, mintegy természet adta módon, "beleszületett" a tradicionalitás szakrális világába, amely még ismerte és működtette azokat a tudásokat és az ezekre épülő eljárásmodokat, amelyek az emberi világot spirituális egyensúlyban tartották. Ebben a világban csak olyan dolgok voltak megvalósíthatók, sőt egyáltalán elgondolhatók, amelyeknek folytathatóságáról az adott közösség sokoldalúan meggyőződött. A reneszánsz és a felvilágosodás eszmerendszerei viszont felmagasztalták az elgondolhatóság és a megvalósíthatóság szabadságát, és lényegében babonának, visszahúzó erőnek tituláltak mindent, ami csupán "lét-határőrizeti intézményként" a folytathatóságot kérte volna számon.

A gondolat szabadság, a szólásszabadság, a sajtó-

szabadság, vagyis az "elgondolhatóság" szabadsága, és a "szabad piac" mint a társadalmi-gazdasági cselekvés teljes szabadsága a modern nyugati társadalmak, illetve a világ egészének erőszakos "nyugatosítása" nyomán a teljes emberiség "legszentebb" értékeivé vált. A "legszentebb" kifejezés ebben az esetben azért tragikomikus, mert ezek a szabadságnak álcázott konstrukciók valójában egy olyan rejtett globális diktatúra eszközeivé, sőt fegyvereivé váltak, amelyek pusztító következményei ma már az egész emberi létezését, sőt magát a földi életet veszélyeztetik.

A két harmincéves háború a két létmód-váltás korszakhatárát jelzi. Az első 1618 és 1648 között a nyugatias modernitás győzelmét hozta a szakrális tradicionalitás európai világa felett. Az összeütközések látszólag vallásháborúként jelentek meg, ám a reformáció csupán ürügy, hisz annak eredeti célja, a szakralitás visszaalakítása ("re-formálása") kudarcba fulladt. Helyette a korszak Európája megtapasztalhatta, milyen brutalitással esnek egymásnak a reneszánsz és felvilágosodás nyomán a "sötét középkor babonáinak" hatása alól "felszabaduló" Nyugat polgárai. Ez volt a totális háború első apokaliptikus megjelenése, és persze mindkét oldalon a keresztény/keresztyén "igaz hit" védelmében, elpusztítva Európa lakóinak negyven százalékát, anyagi vagyonának csaknem felét.

A huszadik század harmincéves háborúja szintén egy létmód-váltás korszakhatára. A nyugatias modernitás addigra letarolta a világ Nyugaton kívüli "mardékát", de mindezzel olyan iszonyú "immunreakciókat" keltett, amit a hagyományos demokrácia rejtett diktatúrájával már nem lehetett kezelni. A német és a szovjet-orosz totális állam csupán a nyugatias modernitás ("magyarul" kapitalizmus) valóságos természetét mutatta meg félreérthetetlen nyíltsággal. Ma már evidencia, hogy a bolsevizmus csupán egy brutális politikai kapitalizmus, egy pártelit kollektív magántulajdonosi struktúráinak terrorisztikus diktatúrája volt.

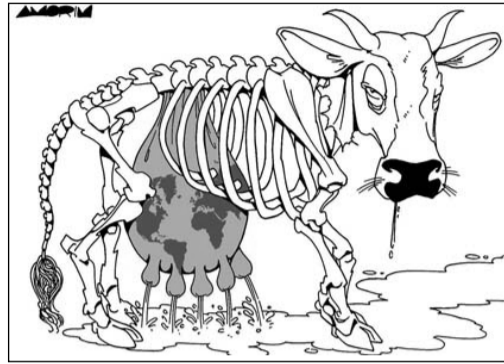
A felszínen első és második világháborúnak látszó

újabb harmincéves háború a nyugatias modernitás addig követett létmódjának csődje hozta, és a globalitás új létmódja kiépülésének korszakát nyitotta meg. A globalitás mint új létmód - a média értelmező hatalmára építve - minden addiginál brutálisabb, de tökéletesen rejtett, következképp sokkal veszélyesebb diktatúrát hozott magával. Az egyre brutálisabban kifosztott emberiséget olyan általános ökológiai, szociális és kulturális válságba löki, amely már rég permanens globális polgárháborúba torkollott volna, ha a média, a globális véleményhatalmak fegyelmező ereje nem lenne képes mindezt, sajnos sikeresen, "minden létező világok legjobbjának" bemutatni.

Mindez tulajdonképpen a "valóság leváltását" jelenti, és olyan hamis, mesterséges valóságok tetszés szerinti felépítését, amivel a világ kifosztása elvileg szinte minden ellenállás nélkül a végsőig fokozható. A pusztítás ma már a nemzetállam mint "utolsó védőmű" (Czakó Gábor) teljes történelmi felszámolásának megvalósulásához vezetett, így Orbán Viktor 2010-ben indított "forradalma és szabadságharca" abban nyeri el értelmét, hogy éppen ezt a védőművet próbálja megmenteni. A 2010 és 2014 közötti négy év azonban, s ez most már bizonyosan látszik, legfeljebb arra lesz elég, hogy lassítsa a lepusztulási lejtőn való lefelé haladásunkat.

A jövő évi választások téje ezért elsősorban az, hogy a magyar társadalom megérti-e az itt vázolt történelmi folyamatok lényegét. A szociális-liberális ellenzék bármilyen formációjának visszatérése ugyanis a nemzetállam végső összeomlását, és a lepusztulási lejtőn való sülyedésünk felgyorsulását hozná magával. A lejtőről való visszafordulásra persze a Fidesz-kormányzás folytatódása esetén sincs feltétlen garancia. A 2014-es választás legfőbb téje tehát az, hogy 2009 őszével szemben 2013 őszén ki tudjuk-e kényszeríteni a politikai uralmi elitből az erről szóló őszinte vitákat.

Magyar Hírlap, 2013. március 15.

Média kabaré

Szaniszló ellen prűszköl a hiteltelen újságírók hada.

Azok, akik hazudnak nappal, hazudnak éjjel, hazudnak minden megnyilatkozásukban, most önbírálatot gyakorolva úgy döntöttek, hogy visszaadják a Tánicsics-díjat.

Úgy érzik, hogy ők nem méltók Tánicsics nevéhez, ezért megválnak az oklevélről.

És azok, akik ismerik Tánicsics Mihály életútját, munkásságát, egyenes igazmondó emberségét, azok megnyugodva veszik tudomásul, hogy a hiteltelen siserahad nem tart igényt többé a tánicsicsi örökségre. A magyar nép értékeli ezt az eljárásukat, mert most az egyszer őszintén beismerik e díjvisszaadó mozdulattal, hogy soha nem is voltak rá méltók!

Még az sem ismerte Tánicsics értékeit, aki odaítélte ezeknek valaha a díjat.

Az öreg Tánicsicsnak hányingere lenne ezektől! Viszont, ha megtudná, hogy már nem szennyezik a nevét, akkor mód felett örülne.

Tehát vissza a Tánicsics oklevelet. Az nem kell. Mert azon rajta van a Tánicsics név, mely nem „méltó” hozzájuk.

A mammoni részét? Azt nem!

Annyira azért nem sülyednek le. A bankókon nincs rajta a jó öreg neve. Csak az oklevélen.

A mammon az illik hozzájuk. Az jogosan az övék. Hiszen kizárólag azért vannak a pályán. Azért csinálják a show-t.

Nézzék meg a névshort, a díjat magukról lerázók névsorát. Keressenek köztük egyetlen igaz magyar szívűt!

Olyant, aki tiltakozott a Peres-i felvásárlás ellen, az izraeli gépek berepülése ellen, a 2006-os magyar verés ellen, a sukorói ügyben. Talán a szolnoki zászlóbotrány esettel kapcsolatban. Vagy a zárt kapus magyar-román válogatott mérkőzés miatt méltatlankodott volna.

Szaniszló ellen igen!

Mert Szaniszló megmondta az igazat! A bűnöző cigányról, az uzsorás zsidó bankáról. Ezért prűszkölnek ellene. Sértve érzik magukat a mimóza lelkek.

Mi történt, urak? Elvette talán Önöktől Szaniszló az igazmondás szavát?

Nem hiszem, mert Önök azt nem is ismerték soha!

Amikor véletlenül valami igaz hagyja el szájukat, este térden állva, fejükre hamut szórva, ruháikat meghasogatva, magukat szájon verve kérnek bocsánatot a még mindig rejtgetett piros pártkönyvecské, vagy a sarokban elfüggönyözött matrijoska Lenin vagy Kádár elvtárs előtt.?

Van egy – Önökkel egy húron pendülő – showman, aki tud táncolni is. Volt már miniszterelnök, de olyan, hogy másfél évig úgy csinált, mintha kormányozna. És volt ő nyakába akasztott táblával igazoltan: cigány, zsidó is. Ezenkívül – tud hazudni reggel, délben meg este.

Évekkel ezelőtt adott egy kiváló tanácsot a méltatlankodóknak:

– Ha nem tetszik, el lehet menni!

Kolumbán Sándor

Régi csángó népdal

– A magyarság küldetése és történelmünk elhallgatott részei –

Elképesztő, mennyire érvényes, miről ez a réges-régi csángó népdal szól! Annak idején egyértelmű volt, ki az ellenség, ahogy jött ránk karddal-vassal s a rabság is igencsak feltűnt...

De gondolkozzunk: ma, milyen nehéz is megkülönböztetni a szabadságot a rabságtól!

Hogy is mondta Orwell? "Ha látni akarja a jövőt, akkor képzeljen el egy csizmát, amint az ember arcát tiporja - örökké."

*Menj el, menj szegény magyar, a kétség partjára,
Tekints az ingadozó reménység polcára,
S te, aki tűztűl, vastúl nem tudsz megborzadni,
Borzadj, mikor a vég-sors hideg jelt fog adni.*

*Vezetted magadat szem-bekötte, vakon,
Elfajult testvéridtől csinált ál-utakon,
Kik őseink hamvait rúttól megtapodták,
Arany szabadságunkat aranyon eladták.*

*Menj, add egy olyan kézbe, szabadságod fékit,
Mely egyszer úgy betöltse a balsors mértékét,
Hogy megérezd, amit még sokan nem éreznek:
A szabadság s a rabság, miben különböznek!*

Az Erdélyben fennmaradt dallam Pálóczi Horváth Ádám "Ötödfélszáz énekek" című 1813-ból származó gyűjteményének első darabja. Itt Pálóczi - ma is aktuális - szövegével halljuk.

<http://www.youtube.com/watch?v=ZOAEU2WD6I8>

Forrás: internet